

HALLINTOVALIOKUNNAN MIETINTÖ 25/2005 vp

Hallituksen esitys rahankeräyslaiksi sekä laeiksi henkilötietojen käsittelystä poliisitoimessa annetun lain ja rikoslain muuttamisesta

JOHDANTO

Vireilletulo

Eduskunta on 13 päivänä syyskuuta 2005 lähettänyt hallintovaliokuntaan valmistelevasti käsiteltäväksi hallituksen esityksen rahankeräyslaiksi sekä laeiksi henkilötietojen käsittelystä poliisitoimessa annetun lain ja rikoslain muuttamisesta (HE 102/2005 vp).

Asiantuntijat

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina

- poliisijohtaja Kimmo Hakonen, sisäasiainministeriö
- lainsäädäntöneuvos Leena Vettenranta, oikeusministeriö
- kirkkoneuvos Matti Halttunen, Kirkkohallitus
- lainoppinut kirkkoneuvos Paavo Perola, Suomen ortodoksinen kirkollishallitus
- ylitarkastaja Asta Sark, Etelä-Suomen lääninhallitus
- rikosylitarkastaja Marko Viitanen, Helsingin kihlakunnan poliisilaitos
- toimitusjohtaja Raimo Lindberg, Invalidiliitto ry

- keräysjohtaja Kalle Kuusimäki, Kirkkopalvelut ry
- varapuheenjohtaja, poliisipäällikkö Pekka Ojala, Poliisi-, ulosotto-, syyttäjä- ja maistraattilakimiesten edunvalvontajärjestö PUSH ry
- pääsihteeri Jouko Vasama, Sosiaali- ja terveysjärjestöjen yhteistyöyhdistys YTY ry
- erityisasiantuntija Rainer Anttila, Suomen Liikunta ja Urheilu SLU ry
- asiamies Rita Karimäki, Suomen Poliisijärjestöjen Liitto ry
- talous- ja henkilöstöjohtaja Juha Savela, Suomen Punainen Risti
- talouspäällikkö Harri Lundelin, WWF Suomi
- professori Olli Mäenpää
- professori Kaarlo Tuori.

Lisäksi kirjallisen lausunnon ovat antaneet

- opetusministeriö
- sosiaali- ja terveysministeriö
- Verohallitus
- Suomen Kuntaliitto
- Poliisin lääninjohdon viranhaltijat ry
- Suomen Suoramarkkinointiliitto ry.

HALLITUKSEN ESITYS

Esitys sisältää ehdotukset nykyisen rahankeräyslain korvaavaksi uudeksi rahankeräyslaiksi sekä laeiksi henkilötietojen käsittelystä poliisitoimessa annetun lain ja rikoslain muuttamisesta.

Uudistuksen tarkoituksena on selventää rahankeräystoiminnan eroa erityisesti kaupankäyntiin ja yleishyödyllisten yhteisöjen ja säätiöiden muuhun varainhankintaan. Niin ikään

tarkoituksena on tehostaa rahankeräysten lupaharkintaa ja tilitysten valvontaa sekä rahankeräysten toimeenpanon valvontaa väärinkäytösten ja rikosten estämiseksi.

Rahankeräys määriteltäisiin toiminnaksi, jossa yleisöön vetoamalla kerätään vastikkeetta rahaa. Keräykseen rahaa lahjoittavalle olisi sallittua antaa ainoastaan keräyksen tunnus. Rahankeräyslaissa määriteltäisiin tyhjentävästi rahankeräysten sallitut toimeenpanotavat ja muodot. Rahankeräysten toimeenpano muulla tavoin olisi kiellettyä ja nykyistä ankarammin rangaistavaa.

Rahankeräysten toimeenpano olisi pääsääntöisesti luvanvaraista. Ehdotetun rahankeräyslain soveltamisalan ulkopuolelle jäisivät julkisen uskonnonharjoituksen yhteydessä suoritettava kolehdin kanto. Myös naapuriapu ja tavarakeräykset, yleisöön vetoaminen omaisuuden saamiseksi testamentin tietyille tahoille sekä yksityishenkilöiden merkkipäiväkutsujen ja -haastattelujen sekä kuolinilmoitusten ja muistokirjoitusten yhteydessä esitetyt muistamispyynnöt jäisivät kokonaan rahankeräyslain soveltamisalan ulkopuolelle. Yleisen kokouksen järjestäjä saisi kerätä rahaa kokoukseen osallistuvien keskuudessa ilman rahankeräyslupaa silloin, kun kokous järjestetään sisätiloissa. Päiväkodin ryhmä, koululuokka tai vakiintunut opinto- tai harrasteryhmä saisi toimeenpanna rahankeräyksen ilman rahankeräyslupaa opiskelun tai harrastustoiminnan edistämiseen.

Lupa- ja valvontaviranomaisen antamassa rahankeräysluvassa voitaisiin määrätä, että rahankeräyksen käytännön toimeenpanosta vastaisi luvan saajan sijasta erillinen rahankeräyksen

käytännön toimeenpanija. Määräys voitaisiin antaa elinkeinon harjoittamisen oikeudesta annetussa laissa tarkoitettulle luonnolliselle henkilölle, yhteisölle tai säätiölle. Rahankeräyslupa annettaisiin aina määrääjäksi. Lupa rahankeräyksen toimeenpanemiseen voitaisiin antaa nykyisen enintään yhden vuoden määräajan sijasta kahden vuoden määräajaksi. Rahankeräyslupa voitaisiin antaa rahankeräyksen toimeenpanemiseen varojen hankkimiseksi yleistä sosiaalista, sivistyksellistä tai aatteellista tarkoitusta taikka yleistä kansalaistoimintaa varten. Rahankeräys olisi mahdollista toimeenpanna rajoitetusti myös yksittäisen henkilön tai perheen auttamiseksi näiden joutuessa taloudellisiin vaikeuksiin.

Yhtä kihlakuntaa laajemmalle alueelle haetut rahankeräysluvut käsittelee ja antaisi Etelä-Suomen lääninhallitus. Kihlakunnan poliisilaitos antaisi rahankeräysluvan yhden kihlakunnan alueella toimeenpantaviin rahankeräyksiin mukaan lukien yksittäisen henkilön tai perheen auttamiseksi toimeenpantavat rahankeräykset. Samat viranomaiset myös vastaisivat rahankeräysten toimeenpanon valvonnasta ja ohjauksesta. Rahankeräysten valvonta koskisi kaikkia toimeenpantavia rahankeräyksiä. Lupa- ja valvontaviranomaisille annettaisiin mahdollisuus nykyistä huomattavasti tehokkaampaan valvontaan ja mahdollisuus puuttua väärinkäytöksiin aiempaa tehokkaammin. Rahankeräysrikosten rangaistusasteikkoon esitetään enimmäisrangaistuksen korotusta kuudesta kuukaudesta kahteen vuotta vankeutta.

Ehdotetut lait ovat tarkoitettut tulemaan voimaan noin kuuden kuukauden kuluttua niiden hyväksymisestä ja vahvistamisesta.

VALIOKUNNAN KANNANOTOT

Yleisperustelut

Voimassa oleva rahankeräyslaki (590/1980) on vuodelta 1980. Rahankeräyksiä koskevia säännöksiä sisältyy myös rahankeräysasetukseen (609/1980). Valiokunta toteaa, että rahankeräysten toimeenpanoa koskeva lainsäätely on puutteellista ja vanhentunutta. Säännökset

ovat osin myös säädöshierarkkisesti liian alhaisella tasolla. Hallituksen esityksen pyrkimyksenä on koota kaikki rahankeräyksiä koskevat lain tasoista sääntelyä vaativat säännökset uuteen rahankeräyslakiin.

Uudistuksen tavoitteena on selkeyttää rahankeräystoiminnan eroa yleishyödyllisten toimi-

joiden muuhun varainhankintaan, erityisesti kaupankäyntiin. Valiokunta pitää tärkeänä, että varainhankintaan osallistuva tietää, mihin ja millä tavoin valvottuun toimintaan hän osallistuu. Eron selventämiseksi kaupankäyntiin esityksessä ehdotetaan tiukennettavaksi lahjoittajalle vastikkeeksi annettavan keräystunnuksen määritelmää. Keräystunnuksella ei saisi olla itsenäistä taloudellista vaihdanta-arvoa. Säädettyään lakiin sisältyy rangaistushalla tehostettu kielto järjestää rahankeräys tavalla, jossa kaupankäynti tai jäsenhankinta ja rahankeräys ovat ilmeisessä vaarassa sekoittua keskenään.

Kokonaisuudistuksen tavoitteena on myös yhtenäistää lupa- ja valvontaviranomaisten ratkaisukäytäntöä, tehostaa rahankeräysten valvontaa ja kehittää erityisesti tilitysten jälkikäteistä valvontaa. Rahankeräysten toimeenpanon valvontaa tehostamalla voidaan vähentää toimintaan liittyviä väärinkäytöksiä ja rikollisuutta sekä varmistaa rahankeräysten yleinen luotettavuus.

Voimassa olevaan sääntelyyn verrattuna valiokunta nostaa keskeisimmistä uudistuksista esiin sen, että myös taloudellisissa vaikeuksissa olevan yksittäisen henkilön tai perheen auttamiseksi toimeenpantavat rahankeräykset tulevat sallituiksi.

Valiokunta edellyttää hallituksen huolehtivan uudistuksen tehokkaasta tiedottamisesta sekä tarkkaan seuraavan uuden rahankeräyslain soveltamista ja toimivuutta ottaen huomioon muun ohella rahankeräyksen määritelmään samoin kuin yleishyödyllisen toiminnan määritelmäänkin liittyvät rajanvetotilanteet, rahankeräysten tehokkaan valvonnan ja väärinkäytösten torjunnan sekä arvioivan erikseen mahdollisuutta erityisestä syystä myöntää evankelis-luterilaiselle kirkolle tai ortodoksiselle kirkkokunnalle taikka niiden seurakunnalle tai seurakuntayhtymälle rahankeräyslupa (*Valiokunnan lausumaehdotus*).

Hallituksen esityksen perusteluissa ilmenevistä syistä ja saamansa selvityksen perusteella valiokunta pitää esitystä tärkeänä. Valiokunta puoltaa lakiehdotusten hyväksymistä tästä mie-

tinnöstä ilmenevin kannanotoin ja muutosehdotuksin.

Yksityiskohtaiset perustelut

1. Rahankeräyslaki

3 §. Rahankeräyksen määritelmä. Voimassa olevan rahankeräyslain 1 §:n mukaan rahankeräyksellä tarkoitetaan toimintaa, jossa yleisöön vetoamalla kerätään vastikkeetta rahaa. Sallittuna keräysvastikkeena pidetään merkkiä, tarraa tai muuta keräyksen tai sen toimeenpanijan tunnusta, jolla on vähäinen taloudellinen arvo taikka jonka arvo suhteessa lahjoitukseen on alhainen. Tätä rahankeräyslain määritelmää ehdotetaan uudessa rahankeräyslaissa täsmennettäväksi ja tiukennettavaksi.

Lakiehdotuksen 3 §:n 1 momentissa rahankeräyksellä tarkoitetaan toimintaa, jossa yleisöön vetoamalla kerätään vastikkeetta rahaa. Pykälän 2 momentin mukaan rahankeräystä toimeenpantaessa rahan lahjoittajana keräykseen osallistujalle saa vastikkeena antaa ainoastaan rahankeräysluvan saajan tai keräyksen tunnus (keräystunnus), jolla ei ole toimeenpantuun rahankeräykseen osallistujalle itsenäistä taloudellista vaihdanta-arvoa.

Hallituksen esityksen perusteluista ilmenee, että pääsääntöisesti rahankeräykset tulisi toimeenpanna siten, ettei keräykseen osallistuvalla anneta mitään hänen lahjoittaessaan rahaa keräykseen, vaan rahalahjoitus perustuisi vain kansalaisen auttamishaluun.

Mainituista perusteluista ilmenee lisäksi rahankeräyksen määritelmän avulla pyrittävän rajaamaan rahankeräys yksinomaan vastikkeettoomaan rahan keräämiseen. Samalla kuitenkin myönnetään, että monille keräykseen osallistujille ja varsinkin rahankeräyksen toimeenpanijoille on tärkeää, että rahankeräykseen osallistuville lahjoitetaan kiitokseksi osallistumisesta esimerkiksi kerääjää tai keräystä symbolisoi-va rintamerkki tai pinssi, jonka he voivat kiinnittää näkyviin. Näin he voivat myös välttää uudet vetoamukset osallistua rahankeräykseen, kun merkki siitä, että he ovat jo osallistuneet keräyk-

seen, on selkeästi näkyvissä keräystunnuksen muodossa.

Jos rahankeräyksen toimeenpanija katsoo taroituksenmukaiseksi sen, että keräykseen osallistuvalla annetaan keräystunnus, sen tulee olla esityksen perustelujen mukaan vähäarvoinen ja vain muistoarvoa omaava. Ehdotetun rahankeräyslain määritelmän mukaan tällaista tunnusta kutsutaan keräystunnukseksi. Tällä tarkoitetaan nimenomaan erilaisia toimeenpanevaa rahankeräystä symbolisoivia pinssejä taikka liimattavia tai muunlaisia merkkejä (esimerkiksi vakiintuneesti toimeenpantujen rahankeräysten tunnuskina on käytetty muun muassa "vappukukkaa" ja "punaista sulkaa").

Keräystunnuksen antamisen todetaan hallituksen esityksen perusteluissa olevan poikkeus rahankeräystoiminnan ehdottoman vastikkeettomuuden vaatimuksesta. Tehdyn rahalahjoituksen suuruudella ei olisi mitään vaikutusta sallitun keräystunnuksen määrittelyssä tai mahdollisesti annettavan keräystunnuksen sallittuun rahalliseen arvoon.

Valiokunta toteaa, että rahankeräyksiä on nykyisin toimeenpantu laillisesti esimerkiksi siten, että yleisölle on lähetetty kirjeensulkijamerkkejä tilillepanolomakkeen ohessa. Tällaisia käytännössä vailla vaihdanta-arvoa olevia kirjeensulkijamerkkejä, jotka lähinnä symbolisoivat toimeenpantavaa rahankeräystä, on pidettävä sallittuina keräystunnuksina. Sen sijaan posti- tai joulukorttien lähettäminen rahankeräykseen liittyvän vapaaehtoisen osallistumiseen perustuvan tilillepanolomakkeen ohessa saattaa muodostaa ongelmallisemman tilanteen. Esimerkiksi Invalidiliitto on vakiintuneesti lähettänyt mainituin tavoin yleisölle joulukortteja, joiden kuvitus perustuu vaikeasti vammaisten taiteelliseen luomukseen. Korteista ilmenee myös luvan saajan, Invalidiliiton, nimi. Tällaisilla korteilla on vain vähäinen vaihdanta-arvo. Ne symbolisoivat myös toimeenpantavaa rahankeräystä. Tällaisessa tapauksessa joulukortteja on pidettävä sallittuina keräystunnuksina.

Internetissä voi olla tarjolla muun muassa ilmaisia kuvankäsittelyohjelmia, joiden yhteydessä ilmaistaan tilinumero ilmoittamalla vapaaeh-

toisuuteen perustuva mahdollisuus tehdä jonkinlainen suoritus kuvankäsittelyohjelman käytöstä. Tällaista toimintaa on mahdollista, eri seikat kuitenkin huomioon ottaen, pitää normaalina kaupankäyntinä, joka ei kuulu rahankeräyslain soveltamisalaan.

Tässä yhteydessä voidaan nostaa esiin vielä sellainen esimerkitapaus, että tiedonvälitystä harjoitetaan Internetissä niin, että ilmaiseksi työskentelevät vapaaehtoiset uutisten laatijat antavat tilinumeron myötä mahdollisuuden vapaaehtoiseen suoritukseen uutisten hyödyntämisestä. Saadun tiedon mukaan tällainen toiminta, jossa olisi vain vähän ammattitoimittajia, on yleistymässä maailmalla. Valiokunnan käsityksen mukaan on mahdollista tulkita tiedon hyödyntämisestä tehty vapaaehtoinen suoritus vastikkeelliseksi, jolloin ei ole kysymys rahankeräyksestä.

Oikeudellinen arviointi on viime kädessä tehtävä tapauskohtaisesti ilmenneiden seikkojen perusteella. Tarkoitus ei ole sallia rahankeräyslainsäädännön kiertämistä, mutta ei myöskään estää normaalin kaupankäynnin piiriin hyväksyttävästi sijoittuvaa toimintaa tai tulkita keräystunnuksista koskevaa käsitettä liian tiukasti. Tässä yhteydessä on vielä syytä kiinnittää huomiota siihen, että esimerkiksi Internetissä yhdistyksen kotisivuilla olevan tilinumeron ilmoittamista saatetaan saadun selvityksen perusteella lähtökohtaisesti pitää rahankeräyksenä, vaikka aineistoon ei sisältyisikään viittausta rahankeräämisen tarkoitukseen. Kuitenkin esimerkiksi yhdistyksen jäseneksi liittyminen tapahtuu usein yhdistyksen jäsenmaksun maksamisella, minkä vuoksi yhdistyksen tilinumeron julkistaminen yhdistyksen kotisivuilla on luontevaa. Tiedottamisessa on tärkeää kiinnittää huomiota näihin seikkoihin.

4 §. Muut määritelmät. Pykälässä määritellään muun muassa yleishyödyllinen toiminta, jolla tarkoitetaan 4 §:n 1 kohdassa toimintaa yleistä sosiaalista, sivistyksellistä tai aatteellista tarkoitusta varten taikka muuta yleistä kansalaistoimintaa.

Valiokunta kiinnittää huomiota siihen, että yleishyödyllisen toiminnan käsite voi olla ja onkin eri sisältöinen eri normistoissa, mikä ei ole välttämättä tulkinnan kannalta ongelmattonta. Käsitettä on tarkasteltu hallituksen esityksen yksityiskohtaisissa perusteluissa, joista ilmenee, että yleishyödyllisen toiminnan määrittelylle voidaan hakea tukea tuloverolain 22 §:n yleishyödyllisen toiminnan määritelmästä. Perusteluissa todetaan lisäksi, että verotuksellinen yleishyödyllisyyskriteeri ja rahankeräykseen liittyvä yleishyödyllisyyskriteeri eivät kuitenkaan ole identtisiä, vaan niihin vaikuttaa kyseisten sääntelytarpeiden erilaisuus. Tätä näkökulmaa valiokunta pitää tärkeänä. Rahankeräyslaissa yleishyödyllisyyden käsitettä on arvioitava kyseisen lain lähtökohdista, mikä on nähtävissä siinä valossa, että rahankeräyslain yleishyödyllisyyden käsitettä voidaan rajanvetotilanteissa pitää laajempuna kuin verotuksellista samannimistä käsitettä.

7 §. *Luvan saaja.* Rahankeräyslupa voidaan 7 §:n 1 momentin pääsäännön mukaan antaa Suomessa rekisteröidylle yhteisölle tai säätiölle, jolla on yksinomaan yleishyödyllinen tarkoitus. Pykälän toisen momentin nojalla lupa voidaan antaa myös Suomessa toimivalle rekisteröimättömälle yhteisölle, jolla on yksinomaan yleishyödyllinen tarkoitus, jos rekisteröimättömyys johtuu siitä, että yhteisön asemasta on säädetty Suomen lainsäädännössä, tai yhteisön toiminnan tilapäisestä luonteesta.

Esityksen perustelujen mukaan tilapäisluonteinen yhteisö voisi olla myös esimerkiksi onnettomuustilanteen jälkeen uhrin lähipiirissä syntynyt avustusrengas.

Valiokunta kiinnittää tässä kohdin huomiota lakiehdotuksen 6 §:n 2 momentin 1 kohtaan, joka koskee varojen hankkimista taloudellisissa vaikeuksissa olevan yksittäisen henkilön tai perheen auttamiseksi. Momentin johdantokappaleessa varojen hankkimista tällaisessa auttamistarkoituksessa ei pidetä yleishyödyllisenä keräystarkoituksena.

Valiokunta ehdottaakin lakiehdotuksen 7 §:n 2 momentin ja 6 §:n 2 momentin välisen ristirii-

dan poistamista laajentamalla edellisen säännöksen soveltamisalaa viittauksella jälkimmäisessä säännöksessä tarkoitettuihin keräyksiä järjestäviin yhteisöihin. Valiokunnan ehdottamassa muodossa 7 §:n 2 momentti kuuluu seuraavasti: "Rahankeräyslupa voidaan antaa Suomessa toimivalle rekisteröimättömälle yhteisölle, jolla on yksinomaan yleishyödyllinen tai 6 §:n 2 momentin 1 kohdassa mainittu tarkoitus, jos rekisteröimättömyys johtuu siitä, että yhteisön asemasta on säädetty Suomen lainsäädännössä, tai yhteisön toiminnan tilapäisestä luonteesta."

Voimassa olevan rahankeräyslain 4 §:n mukaan rahankeräyslupa voidaan antaa ainoastaan kotimaiselle rekisteröidylle yhdistykselle tai muulle yhteisölle taikka itsenäiselle säätiölle, jolla on yksinomaan sosiaalinen, sivistyksellinen tai muu aatteellinen tarkoitus. Tämän määrittelyn nojalla on katsottu, että valtio ja kunta eivät voi olla rahankeräyslupan saajia. Kunnan osalta asia on ratkaistu korkeimman hallinto-oikeuden päätöksellä vuonna 1984. Kirkollisten tahojen asema on ollut tältä osin tulkinnanvarainen. Säännöstä on tulkittu kuitenkin käytännössä siten, että myöskään evankelis-luterilainen kirkko ja ortodoksinen kirkkokunta sekä niiden seurakunnat ja seurakuntayhtymät eivät ole voineet saada rahankeräyslupaa.

Käsiteltävänä olevan lakiehdotuksen 7 §:n 3 momentin mukaan rahankeräyslupaa eivät voi saada valtio, kunta, kuntayhtymä taikka evankelis-luterilainen kirkko tai ortodoksinen kirkkokunta taikka niiden seurakunta tai seurakuntayhtymä.

Valiokunta toteaa, että lakiehdotusta valmisteltaessa on ollut lähtökohtana verotusoikeuden omaavien tahojen sulkeminen pois rahankeräysmahdollisuuden piiristä. Nämä tahot voivat tarvittaessa osallistua sellaisten rahankeräysmahdollisuuden omaavien yhteisöjen tai säätiöiden toimintaan, joiden lahjoittajalle selvästi ilmenevänä nimenomaisena tarkoituksena on esimerkiksi joidenkin kulttuurihistoriallisesti arvokaiden rakennusten kunnostus tai hädänalaiseen asemaan joutuneiden avustaminen ja auttaminen. Osallistumishalukkuus tällaiseen keräykseen voi olla vielä laajempi kuin pelkästään kir-

kon keräykseen. Evankelis-luterilaisen kirkon ja ortodoksisen kirkkokunnan sekä muiden uskonnollisten yhdyskuntien aseman yhdenvertaisuutta arvioitaessa ei tule tarkastella pelkästään niiden erilaista rahankeräysmahdollisuutta, vaan huomioon on otettava myös niiden erilainen verotusmahdollisuus. Valiokunta puoltaa lakiehdotuksen hyväksymistä tältä osin hallituksen esityksen mukaisessa muodossa. Valiokunta pitää kuitenkin tärkeänä, että myös verotusoikeuden omaavien kirkollisten tahojen rahankeräysmahdollisuutta arvioidaan hallituksen toimesta vielä erikseen.

13 §. Lupahakemuksen hylkääminen. Valiokunta katsoo, että luvan myöntämisen ja hakemuksen hylkäämisen edellytykset on hakijoiden oikeusturvan takaamiseksi syytä säännellä riittävän täsmällisesti. Hakemus rahankeräyksen toimeenpanemiseen tulee 13 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaan hylätä, jos luvanhakijan puolesta tosiasiallista päätösvaltaa käyttäviä henkilöitä ei voida pitää luotettavina.

Valiokunta pitää aiheellisena hakemuksen hylkäysperustetta 2 kohdassa koskevan ilmaisun täsmentämistä muotoon: "luvan hakijan *lakisäänteiseen toimielimeen tai muuhun johtoon kuuluvia tai luvan hakijassa* tosiasiallista päätösvaltaa käyttäviä henkilöitä ei voida pitää luotettavina".

15 §. Rahankeräyksen käytännön toimeenpanija. Lakiehdotuksen 13 §:n 1 momentin 2 kohtaan ehdotetun muutoksen johdosta valiokunta ehdottaa vastaavasti, että 15 §:n 2 momentin 3 kohta niistä tahoista, joita ei saa määrätä rahankeräyksen käytännön toimeenpanijaksi, hyväksytään näin kuuluvana: "luonnollista henkilöä, yhteisöä tai säätiötä, joka on asetettu konkurssiin, taikka luonnollista henkilöä, joka on määrätty liiketoimintakieltoon, taikka luonnollista henkilöä, yhteisöä tai säätiötä, jota tai jonka *lakisäänteiseen toimielimeen tai muuhun johtoon kuuluvaa tai jossa* tosiasiallista päätösvaltaa käyttävää henkilöä todennäköisin syin epäillään tai joka on tuomittu sellaisesta rikoksesta, joka vaa-

rantaa hänen luotettavuutensa rahankeräyksen käytännön toimeenpanijana."

18 §. Olosuhteiden muutoksista ilmoittaminen. Pykälän 1 momentin mukaan luvansaajan on viipymättä ilmoitettava keräykseen, luvansaajaan, rahankeräyksen toimeenpanijaan tai keräyskohteisiin liittyvistä olennaisista muutoksista kirjallisesti lupaviranomaisille.

Valiokunta ehdottaa 18 §:n 1 momentin sanamuodon tarkentamista seuraavasti: "Luvan saajan on viipymättä ilmoitettava keräykseen, luvan saajaan, rahankeräyksen käytännön toimeenpanijaan tai keräyskohteeseen liittyvistä *luvan saantiin olennaisesti vaikuttavista* muutoksista kirjallisesti lupaviranomaiselle."

22 §. Kielto-oikeus ja uhkasakko. Lakiehdotuksen 22 §:n 1 momenttiin sisältyvä kielto-oikeus näyttää kohdistuvan vain vireillä olevaan keräykseen. Valiokunta ehdottaa momentin muuttamista siten, että se mahdollistaa puuttumisen jo päättyneessä keräyksessä havaittuihin lainvastaisuuksiin tai virheellisyyksiin. Valiokunta puoltaa 22 §:n 1 momentin hyväksymistä seuraavasti: "Luvan myöntänyt viranomais voi kieltää jatkamasta rahankeräyksen toimeenpanoa ja rahankeräyksellä saatujen varojen käyttämistä, jos rahankeräyksen toimeenpanossa tai rahankeräyksellä saatujen varojen käyttämisessä epäillään meneteltävän tai *menetellyn* virheellisesti tai viranomaisen tietoon on tullut seikkoja, jotka todennäköisesti johtavat rahankeräyslupan peruuttamiseen. Samoin edellytyksin lupaviranomais voi kieltää talletuspankkia luovuttamasta kerättyjä varoja rahankeräystililtä tai luvan saajan muulta pankkitililtä."

23 §. Rahankeräyslupan peruuttaminen ja kirjallinen varoitus. Pykälän 1 momentista ilmenee, että rahankeräyslupa on peruutettava, jos luvan saaja sitä pyytää. Harkinnanvaraisia luvan peruuttamisen edellytyksiä sääntelee 2 momentti, jonka 1 kohta koskee tilannetta, jossa luvan saaja ei enää täytä luvan saamiselle säädettyjä edellytyksiä. Tilanne, jossa keräystoimintaa voitaisiin jatkaa, vaikka luvanhaltijalle ei enää voitaisi myöntää rahankeräyslupaa, on lain lähtökoh-

tien vastainen. Valiokunta katsookin, että tällaisessa tilanteessa rahankeräyslupa tulee aina peruuttaa.

Valiokunnan ehdottamassa muodossa lakiehdotuksen 23 §:n 1 momentti kuuluu seuraavasti: "Rahankeräyslupan peruuttaa luvan myöntänyt viranomainen. Rahankeräyslupa on peruutettava, jos

1) luvan saaja sitä pyytää; tai

2) luvan saaja ei enää täytä luvan saamiselle säädettyjä edellytyksiä eikä ole asetetussa määräajassa korjannut niissä olevaa välittömästi korjattavissa olevaa puutetta."

Valiokunnan pykälän 1 momenttiin ehdotaman sanamuodon vuoksi hallituksen esityksen 23 §:n 2 momentin 1 kohta on poistettava, jolloin hallituksen esityksessä oleva 2 momentin 2 kohta siirtyy 1 kohdaksi, johon valiokunta ehdottaa tehtäväksi 13 §:stä ilmenevät vastaavat muutokset.

Hallituksen esityksen 23 §:n 2 momentin 3 kohdan nojalla rahankeräyslupa voidaan peruuttaa, jos luvan saaja tai rahankeräyksen käytännön toimeenpanija on olennaisesti rikkonut tämän lain tai sen nojalla annetun asetuksen säännöksiä tai lupaehtoja.

Lakiehdotuksen perusteluista ei ilmene, miksi peruuttaminen edellyttää säännösten olennaista rikkomista. Rahankeräystoiminnan luonteen vuoksi on aiheellista, että lupaviranomainen voi harkita luvan peruuttamista aina, kun säännöksiä on rikottu. Valiokunta kiinnittää huomiota myös siihen, että 22 §:n 1 momentin mukaan luvan myöntänyt viranomainen voi kieltää jatkamasta rahankeräystä, jos rahankeräyksen toimeenpanossa tai rahankeräyksellä saatujen varojen käyttämisessä epäillään menetellyn virheellisesti. Toiminnan kieltäminen olisi siten mahdollista silloinkin, kun samalla perusteella lupaa ei voitaisi peruuttaa. Lakiehdotuksen sääntely ei ole tältä osin johdonmukaista.

Valiokunta ehdottaa edellä lausutun perusteella 23 §:n 2 momenttia muutettavaksi seuraavasti: "Rahankeräyslupa voidaan peruuttaa, jos: (1 kohta *poist.*)

1) luvan saaja, rahankeräyksen käytännön toimeenpanija tai näiden *lakisääteiseen toimieli-*

meen tai muuhun johtoon kuuluva tai näissä tosiasiallista päätösvaltaa käyttävä henkilö on lainvoimaisella tuomiolla tuomittu sellaisesta rikoksesta, joka osoittaa tämän olevan sopimaton tehtävänsä, taikka tahallaan menetellyt rahankeräyksen toimeenpanossa tai rahankeräyksellä saatujen varojen käyttämisessä olennaisesti virheellisesti; taikka

2) luvan saaja tai rahankeräyksen käytännön toimeenpanija on (*poist.*) rikkonut tämän lain tai sen nojalla annetun asetuksen säännöksiä tai lupaehtoja."

26 §. *Valvonta.* Rahankeräyslupan antaa 11 §:n 3 momentin nojalla Etelä-Suomen lääninhallitus yhden kihlakunnan aluetta laajemmalla alueella toimeenpantavaan rahankeräykseen. Valiokunta pitää tämän vuoksi asianmukaisena, että kyseinen lääninhallitus myös vastaa myöntämiinsä lupiin perustuvien rahankeräysten toimeenpanon valvonnasta. Valiokunnalla ei siten ole huomauttamista lakiehdotuksen 26 §:n 2 momenttiin.

Sen sijaan valiokunta kiinnittää huomiota 23 §:n 1 ja 3 momenttiin. Edellinen momentti merkitsisi sitä, että lääninhallitus vastaisi rahankeräysten toimeenpanon yleisestä valvonnasta ja ohjauksesta sekä tilastoinnista koko maassa. Lisäksi jälkimmäinen momentti merkitsisi, että lääninhallitus antaisi myös rahankeräysten toimeenpanoa koskevia lausuntoja ja ohjeita. Nämä kaikki tehtävät kuuluvat nykyisin sisäasiainministeriölle, jolle näin ollen ei jäisi enää minkäänlaista roolia rahankeräysten toimeenpanon yleisessä ohjauksessa ja valvonnassa tai rahankeräystoiminnan tilastoinnissakaan, jotka tehtävät säädettiin ministeriön tehtäviksi vasta vuoden 2002 alusta lukien.

Hallituksen esityksen mukaan tehokkaan valvonnan vaatima Etelä-Suomen lääninhallituksen lisäresurssitarve on arvioitu 7—10 henkilötyövuodeksi lupa-, valvonta- sekä tilastointitehtävien hoitamisen osalta. Nykyisellään lääninhallituksessa käytetään rahankeräysasioiden hoitoon 1,5 henkilötyövuotta. Hallituksen esityksen mukaan myös täydellisen rahankeräysten valvontatiedoston käyttöönottoaikataulu riippui-

si tietojärjestelmän rakentamiseen tarvittavasta ajasta ja käytettävissä olevista määrärahoista. Näin ollen ehdotetun lain valvonnan kannalta olennaisen atk-pohjaisen valvontatiedoston luominen siirtyisi siten ennalta määräämättömään ajankohtaan tulevaisuudessa.

Hallituksen esityksessä ei perustella sitä, miksi Etelä-Suomen lääninhallituksen tulisi ottaa vastatakseen lakiehdotuksen 26 §:n 1 ja 3 momentissa mainitut valtakunnalliset nykyisin ministeriölle kuuluvat tehtävät. Tällaiset tehtävät soveltuvat huonosti alueelliselle hallintoviranomaiselle ja ovat omiaan lisäämään hallintojärjestelmämme monimutkaisuutta. Valiokunta pitääkin perusteltuna, että kyseiset tehtävät jäävät edelleen sisäasiainministeriöön nykyiselle asiantuntevalle valvontayksikölle.

Valiokunta pitää välttämättömänä, että valtakunnallisella tasolla on asiantunteva rahankeräysten toimeenpanon yleisestä valvonnasta ja ohjauksesta sekä tilastoinnista vastaava organisaatio, joka voi toimia myös luvanhakijoiden ja kansalaistenkin asiantuntija- ja neuvontaelimenä. Sisäasiainministeriössä toimivan arpajaishallintoyksikön tehtäväkenttään kuuluvat lisäksi myös rahapelejä, tavara-arpajaisia ja bingopelejä koskevat asiat. Yksi valtakunnallinen elin on ensiarvoisen tärkeä, kun kehitetään yleishyödyllisen kansalaistoiminnan varainhankinnan kokonaisuutta. Tähän tehtäväkenttään kiinteästi liittyy osa-alueena kansainvälinen yhteistyö, joka edellyttää statukseltaan korkeaa elintä. Valiokunta korostaa myös sitä, että yleishyödyllisen varainhankinnan kokonaisuudessa tulee lisäksi turvata rahapelitoiminnan kansallinen yksinoikeusjärjestelmä. Tämäkin edellyttää vahvaa kansainvälistä ja kansallista osaamista, panostusta valvontaan ja laaja-alaista näkemystä.

Valiokunta painottaa myös sitä, ettei rahankeräysvalvonta saa vaarantua tai menettää uskottavuuttaan. Rahankeräystoiminnan ja muunlaisen varainhankinnan rajankäynti jää väistämättä osin tulkinnanvaraiseksi. Näistäkin syistä on välttämätöntä, että valtakunnallinen yleinen valvonta ja ohjaus tapahtuu riittävän lähellä poliittista vastuupiiriä ministeriötasolla.

Valiokunta ehdottaa edellä lausutun perusteella 26 §:n 1 momentin muuttamista siten, että rahankeräysten toimeenpanon yleisestä valvonnasta ja ohjauksesta sekä tilastoinnista vastaa sisäasiainministeriö. Samalla valiokunta ehdottaa 26 §:n 3 momentissa rahankeräysten toimeenpanoa koskevien lausuntojen ja ohjeiden antamisen jättämistä nykyiseen tapaan ministeriölle.

27 §. Rahankeräysten valvontatiedosto. Valiokunta ehdottaa 27 §:ään tehtäväksi 26 §:stä johtuvan lisäyksen.

28 §. Tietojensaantioikeus. Valiokunta ehdottaa 26 §:n johdosta 28 §:ssä säädettäväksi sisäasiainministeriölle tarpeellisesta tiedonsaantioikeudesta.

33 §. Siirtymäsäännökset. Lääninhallitukset ovat jo myöntäneet rahankeräysluvat vuodelle 2006 nykyisin voimassaolevan rahankeräyslain (590/1980) perusteella. Hallituksen esitykseen sisältyvän siirtymäsäännöksen 1 momentin perusteella jää epäselväksi, miten jo luvan saaneiden pitää keräysten toteuttamisessa toimia. Valiokunta ehdottaa sääntelyn selkeyttämiseksi 33 §:n 1 momentin muuttamista näin kuuluvaksi: "Ennen tämän lain voimaantuloa annetun rahankeräysluvan nojalla *toimeenpantavan rahankeräyksen toimeenpanoon sekä sillä* kerättyjen varojen käyttöön ja tilittämiseen sovelletaan rahankeräysluvan antamisajankohtana voimassa olleita säännöksiä sekä rahankeräysluvassa asetettuja ehtoja."

2. Laki henkilötietojen käsittelystä poliisitoimesta annetun lain muuttamisesta

Valiokunta puoltaa hallituksen esitykseen sisältyvän toisen lakiehdotuksen hyväksymistä muuttamattomana.

3. Laki rikoslain 17 luvun muuttamisesta

Valiokunta ehdottaa myös kolmannen lakiehdotuksen hyväksymistä muuttamattomana.

Päätösehdotus

Edellä esitetyn perusteella hallintovaliokunta ehdottaa,

että 2. ja 3. lakiehdotus hyväksytään muuttamattomana,

*että 1. lakiehdotus hyväksytään muutettuna (**Valiokunnan muutosehdotus**) ja*

*että hyväksytään yksi lausuma (**Valiokunnan lausumaehdotus**).*

Valiokunnan muutosehdotus

1.

Rahankeräyslaki

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1—6 §
(Kuten HE)

7 §
Luvan saaja

(1 mom. kuten HE)

Rahankeräyslupa voidaan antaa Suomessa toimivalle rekisteröimättömälle yhteisölle, jolla on yksinomaan yleishyödyllinen tai 6 §:n 2 momentin 1 kohdassa mainittu tarkoitus, jos rekisteröimättömyys johtuu siitä, että yhteisön asemasta on säädetty Suomen lainsäädännössä, tai yhteisön toiminnan tilapäisestä luonteesta.

(3 mom. kuten HE)

8—12 §
(Kuten HE)

13 §

Lupahakemuksen hylkääminen

Hakemus rahankeräyksen toimeenpanemiseen tulee hylätä, jos:

(1 kohta kuten HE)

2) luvan hakijan lakisääteiseen toimielimeen tai muuhun johtoon kuuluvia tai luvan hakijassa

tosiasiallista päätösvaltaa käyttäviä henkilöitä ei voida pitää luotettavina.

(2 ja 3 mom. kuten HE)

14 §
(Kuten HE)

15 §

Rahankeräyksen käytännön toimeenpanija

(1 mom. kuten HE)

Rahankeräyksen käytännön toimeenpanijaksi ei saa määrätä:

(1 ja 2 kohta kuten HE)

3) luonnollista henkilöä, yhteisöä tai säätiötä, joka on asetettu konkurssiin, taikka luonnollista henkilöä, joka on määrätty liiketoimintakieltoon, taikka luonnollista henkilöä, yhteisöä tai säätiötä, jota tai jonka lakisääteiseen toimielimeen tai muuhun johtoon kuuluvaa tai jossa tosiasiallista päätösvaltaa käyttävää henkilöä todennäköisin syin epäillään tai joka on tuomittu sellaisesta rikoksesta, joka vaarantaa hänen luotettavuutensa rahankeräyksen käytännön toimeenpanijana.

16 ja 17 §
(Kuten HE)

18 §

Olosuhteiden muutoksista ilmoittaminen

Luvan saajan on viipymättä ilmoitettava keräykseen, luvan saajaan, rahankeräyksen käytännön toimeenpanijaan tai keräyskohteeseen liittyvistä luvan saantiin olennaisesti vaikuttavista muutoksista kirjallisesti lupaviranomaiselle.

(2 mom. kuten HE)

19—21 §
(Kuten HE)

22 §

Kielto-oikeus ja uhkasakko

Luvan myöntänyt viranomainen voi kieltää jatkamasta rahankeräyksen toimeenpanoa ja rahankeräyksellä saatujen varojen käyttämistä, jos rahankeräyksen toimeenpanossa tai rahankeräyksellä saatujen varojen käyttämisessä epäillään meneteltävän tai menetellyn virheellisesti tai viranomaisen tietoon on tullut seikkoja, jotka todennäköisesti johtavat rahankeräyslupan peruuttamiseen. Samoin edellytyksin lupaviranomainen voi kieltää talletuspankkia luovuttamasta kerättyjä varoja rahankeräystililtä tai luvan saajan muulta pankkitililtä.

(2 ja 3 mom. kuten HE)

23 §

Rahankeräyslupan peruuttaminen ja kirjallinen varoitus

Rahankeräyslupan peruuttaa luvan myöntänyt viranomainen. Rahankeräyslupa on peruutettava, jos

1) luvan saaja sitä pyytää; tai

2) luvan saaja ei enää täytä luvan saamiselle säädettyjä edellytyksiä eikä ole asetetussa määräajassa korjannut niissä olevaa välittömästi korjattavissa olevaa puutetta.

Rahankeräyslupa voidaan peruuttaa, jos:

(1 kohta *poist.*)

1) luvan saaja, rahankeräyksen käytännön toimeenpanija tai näiden lakisääteiseen toimieli-

meen tai muuhun johtoon kuuluva tai näissä tosiasiallista päätösvaltaa käyttävä henkilö on lainvoimaisella tuomiolla tuomittu sellaisesta rikoksesta, joka osoittaa tämän olevan sopimaton tehtäväänsä, taikka tahallaan menetellyt rahankeräyksen toimeenpanossa tai rahankeräyksellä saatujen varojen käyttämisessä olennaisesti virheellisesti; taikka

2) luvan saaja tai rahankeräyksen käytännön toimeenpanija on (*poist.*) rikkonut tämän lain tai sen nojalla annetun asetuksen säännöksiä tai lupaehtoja.

(3 mom. kuten HE)

24 ja 25 §
(Kuten HE)

26 §

Valvonta

Rahankeräysten toimeenpanon yleisestä valvonnasta ja ohjauksesta sekä tilastoinnista vastaa sisäasiainministeriö.

(2 mom. kuten HE)

Sisäasiainministeriö voi antaa rahankeräysten toimeenpanoa koskevia lausuntoja ja ohjeita.

27 §

Rahankeräysten valvontatiedosto

Tässä laissa poliisille, (*poist.*) Etelä-Suomen lääninhallitukselle ja sisäasiainministeriölle säädettyjen tehtävien suorittamiseksi poliisi pitää rekisteriä lupahakemuksista, luvista, lupien peruuttamisista, kirjallisista varoituksista ja tilityksistä sekä luvan hakijoista ja saajista ja rahankeräyksen käytännön toimeenpanijoista (*rahankeräysten valvontatiedosto*).

(2 mom. kuten HE)

28 §

Tietojensaantioikeus

Sisäasiainministeriöllä, Etelä-Suomen lääninhallituksella ja kihlakunnan poliisilaitoksella

la on oikeus saada rahankeräysten toimeenpanemiseen välittömästi liittyviä tietoja ja rahankeräysten toimeenpanon valvonnassa tarpeellisia tietoja:

(1—3 kohta kuten HE)

Sisäasiainministeriöllä, Etelä-Suomen lääninhallituksella ja kihlakunnan poliisilaitoksella on oikeus saada 1 momentin 3 kohdassa tarkoitettut tiedot myös teknisen käyttöyhteyden avulla tai konekielisessä muodossa siten kuin asianomaisen rekisterinpitäjän kanssa sovitaan.

Sisäasiainministeriöllä on oikeus saada rahankeräysten toimeenpanon tilastoimiseksi tarvittavia tietoja luvan saajalta ja rahankeräyksen käytännön toimeenpanijalta maksutta ja yhteisön jäsentä, tilintarkastajaa, toimitusjohtajaa, hallituksen jäsentä tai työntekijää velvoittavan yrityssalaisuuden estämättä.

29—32 §
(Kuten HE)

33 §

Siirtymäsäännökset

Ennen tämän lain voimaantuloa annetun rahankeräysluvan nojalla *toimeenpantavan rahankeräyksen toimeenpanoon sekä sillä* kerättyjen varojen käyttöön ja tilittämiseen sovelletaan rahankeräysluvan antamisajankohtana voimassa olleita säännöksiä sekä rahankeräysluvassa asetettuja ehtoja.

(2 mom. kuten HE)

Valiokunnan lausumaehdotus

Eduskunta edellyttää hallituksen huolehtivan uudistuksen tehokkaasta tiedottamisesta sekä tarkkaan seuraavan uuden rahankeräyslain soveltamista ja toimivuutta ottaen huomioon muun ohella rahankeräyksen määritelmään samoin kuin yleishyödyllisen toiminnan

määritelmään liittyvät rajanvetotilanteet, rahankeräysten tehokkaan valvonnan ja väärinkäytösten torjunnan sekä arvioivan erikseen mahdollisuutta erityisestä syystä myöntää evankelis-luterilaiselle kirkolle tai ortodoksiselle kirkkokunnalle tai seurakunnalle tai seurakuntayhtymälle rahankeräyslupa.

HaVM 25/2005 vp — HE 102/2005 vp

Helsingissä 2 päivänä joulukuuta 2005

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

pj.	Matti Väistö /kesk	Esko Kurvinen /kok
vpj.	Veijo Puhjo /vas	Lauri Kähkönen /sd
jäs.	Sirpa Asko-Seljavaara /kok	Kari Kärkkäinen /kd
	Nils-Anders Granvik /r	Lauri Oinonen /kesk
	Lasse Hautala /kesk	Satu Taiveaho /sd
	Rakel Hiltunen /sd	Tapani Tölli /kesk
	Hannu Hoskonen /kesk	Ahti Vielma /kok
	Jyrki Kasvi /vihr	Tuula Väättäinen /sd.

Valiokunnan sihteerinä on toiminut

valiokuntaneuvos Ossi Lantto.

VASTALAUSE

Perustelut

Ensimmäisen lakiehdotuksen 7 §:n 3 momentin mukaan rahankeräyslupaa eivät voisi saada valtio, kunta tai kuntayhtymä taikka evankelisluterilainen kirkko tai ortodoksinen kirkko taikka niiden seurakunta tai seurakuntayhtymä. Muut uskonnolliset yhdyskunnat, jotka on perustettu ja rekisteröity uskonnonvapauslain 2 luvun mukaisesti, sen sijaan voisivat saada rahankeräyslupaa, jos siihen muutoin on lain mukaiset edellytykset.

Säännösehdoituksessa on nyt niputettu kaikki julkisoikeudelliset yhteisöt, joilla on verotusoikeus. Kirkkojen rajaamista rahankeräyslain ulkopuolelle ei perustella muilla näkökohdilla. Veronsaaja-asemalla ei tulisi olla ratkaisevaa merkitystä, vaan sillä tehtävällä, jota veronsaaja hoitaa.

Kirkkojen ja seurakuntien asema poikkeaa erityisesti siten, että ne eivät ole pakkoyhteisöjä kuten valtio, kunta tai kuntayhtymä. Seurakuntien jäsenyydestä on tänä päivänä hyvin helppo erota. Tämä tarkoittaa myös, etteivät kaikki kuntalaiset kuulu kirkkoihin tai muihin uskonnollisiin yhdyskuntiin.

Kirkollisveroa maksavat vain seurakuntien jäsenet. Maksu on luonteeltaan jäsenmaksu, joka perustuu vapaaehtoiseen jäsenyyteen.

Vaikka seurakunnalla onkin verotusoikeutensa ja kolehdinkantomahdollisuus jumalanpalveluksissa, on edelleen silti seurakuntatyössä toimintamuotoja, joissa rahankeräys olisi tarkoituksenmukaisin menettely laajemman yhteisvastuun osoittamiseksi ja avun tarjoamiseksi. Merkittäväntä tämä on seurakunnissa lähetystyön, kehitysyhteistyön, paikallisen ja maailmanlaajuisen diakonian tukemiseksi esimerkiksi lista-arpajaisten muodossa. Tämä toiminta täyttää hyvin yleishyödyllisen toiminnan piirteet.

Ortodoksisessa kirkkokunnassa luostarit toimivat vailla verotusoikeutta ja elävät oman toiminnan varassa. Monilla ortodoksisilla seurakunnilla on arvokkaita pyhättöjä ja niiden irtaimistoa, joiden kunnossapito ei seurakuntien

pienuuden vuoksi voi yksin onnistua verovaroin. Monet ortodoksiseen kirkkoon kuulumattomat sekä yhteisöt haluavat olla mukana tällaisessa yleishyödyllisessä kulttuuritoiminnassa.

Siksi hallintovaliokunnan olisi tullut poistaa ensimmäisen lakiehdotuksen 7 §:n 3 momentista evankelisluterilainen kirkko tai ortodoksinen kirkkokunta taikka niiden seurakunta tai seurakuntayhtymä.

Eri uskonnollisia yhdyskuntia ja niiden jäseniä tulee kohdella tasa-arvoisesti perustuslain 6 §:n 2 momentin mukaan. Ei ole mitään erityisiä syitä, miksi evankelis-luterilainen kirkko ja ortodoksinen kirkkokunta seurakuntineen tulisi asettaa huonompaan asemaan rahankeräysjärjestelmässä kuin uskonnonvapauslaissa tarkoitetut rekisteröidyt uskonnolliset yhdyskunnat ja muut vastaavat yhteisöt.

Siksi hallintovaliokunnan olisi tullut poistaa ensimmäisen lakiehdotuksen 7 §:n 2 momentista evankelisluterilainen kirkko tai ortodoksinen kirkkokunta taikka niiden seurakunta tai seurakuntayhtymä.

Ehdotus

Edellä olevan perusteella ehdotamme,

että lakiehdotukset hyväksytään muutoin valiokunnan mietinnön mukaisina paitsi 1. lakiehdotuksen 7 § muutettuna seuraavasti (Vastalauseen muutosehdotus):

Vastalauseen muutosehdotus

7 §

Luvan saaja

(1 ja 2 mom. kuten HaVM)

Rahankeräyslupaa eivät voi saada valtio, kunta tai kuntayhtymä (*poist.*).

HaVM 25/2005 vp — HE 102/2005 vp

Helsingissä 2 päivänä joulukuuta 2005

Kari Kärkkäinen /kd
Lauri Oinonen /kesk